

Édesanyák titkai közül

„Látta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor. “ (2Móz3,2b)

A Hóreb hegy közelében Mózes találkozik az égő és meg nem emésztődő csipkebokor emberileg megmagyarázhatatlan csodájával. A kíváncsian közelítő vízből menekített pásztor Isten hangját is meghallja és azt a parancsot, amely azzal kezdődik, hogy oldja le lábáról a sarut, mert szent helyen áll. Majd azt is, hogy ő lesz, aki a kiválasztott népet hazavezeti. (2Móz3,1-6)

Az el nem emésztődő csipkebokor jelensége megmagyarázhatatlan, minden erre tekintő kísérlet hiányos és egyben felesleges is. A csodálatos jelenségnek nincs fizikai indoka, de van többrétű, jelzésértékű üzenete. Anyák napján édesanyáinkra gondolva, vagy már csak emlékezve érdemes ebből a csodából az őik titkaira ráismerni. Minden anya égő, de el nem emésztődő csipkebokor, ameddig él, ameddig gyermekét kísérheti. Ég és parázslík ez az élet a gyermekáldás örömétől, a betegágy melletti aggodalomban, a sikerek mámorában, de ég akkor is, ha szegény éri méhe gyümölcsét, ugyanakkor szenvedésével együtt szenved, vagy csalódások között vele szorong. Az édesanyák nem égnek el, mert nekik nemcsak életre kell hozniuk utódaikat, hanem hozniuk kell az új erőt, a következő nap ajándékait, a talpra állító vigaszt. Ők mindig az éltető erők forrásai, a lélek melegének tűzhelyei és egész lényük ki nem alvó szeretet.

Az édesanyák csodák, emberileg megmagyarázhatatlanul és fizikailag indokolatlanul. Mégis megérezhetjük a csodák titkát. Amint a csipkebokor nem maga miatt nem égett el, úgy az anyák sem önerőből lettek ilyenek. Bennük az Isten van jelen. Az emésztő tűz feletti hatalom, amely nem okozhat okatlan megsemmisülést, sem elhordozhatatlan sebeket, és semmit irgalmas jóváhagyása nélkül. Ott ahol Isten az Úr, ott a lángok is akarata és utasítása szerint lobognak. Tűzről pattant lánglelkű édesanyáinkra úgy illik tekintenünk, mint Isten ajándékaira, akikben Ő maga is közel érkezik.

A hozzánk érkező Gondviselő hasonlóképpen adja ölelését az Anyaszentegyházban. Krisztus teste anyánk, életet adó, nevelő és gondviselő. Ártatlanul sokszor volt tűzben a történelem folyamán. Ellenség égette, ahol csak érte, és lángokat lobbantanak ma is ellene. Perzselte

pogányok dühe, idegenek vetettek szemet kincseire. Mégis él, és élni fog, mert ebben a tűzben is ott van a Mindenható. Mózes is, és az anyaszentegyház minden elhívott tagja a vele való közösségben hallja az eligazító hangot. „Neveden hívtalak” visszhangzik a prófétai figyelmeztetés, eddig gyere, és ne tovább, majd hangzik a biztonságos életteret kijelölő tanács is. Mint édesanyák hangja törődéssel és áldással érkezik Isten beszéde, a templomok hajóiban prédikációk nyomán szívek és lelkek telnek meg békességgel. Az anyaszentegyház üzenete a mennyből jön, és szól a már közöttünk nem élő édesanyák helyett is.

A csoda történésekor az anyaföld is előtérbe kerül. Szent az a hely, ahol Isten találkozik Mózesrel. Bár most egy idegen országban lett áldott a hely, de ez annál inkább az, mert a honfoglalás parancsa érkezett. Otthon vagy, ahol Isten megszólít, hazaérsz, ha engedelmeskedsz szavának. Sok idegenben honvággyal viaskodó testvérünknek kellene megértenie, hogy csak Istennel együtt lesz elviselhető a távolban kesergő sors. Az anyaszentegyház üzenete, édesanyák könyörgő szava összecseng és hívnak oda, ahol érdemes leoldani a sarut, mert itthon szent a hely. Szent a hely, mert Istené, szent, mert ott teszi a gyilkos tüzet semlegessé, szent, mert ott lesz együtt az övéivel, akik testvérként ölelik egymást örömben és bánatban egyaránt. Milyen jó lenne, ha nemzetünkre és földjére egyre többen néznének saruleoldó áldozatos alázattal. Jó lenne úgy tekinteni népre és hazára, mint amit nem árul el senki, nem gyaláz egyetlen polgára sem, és nem engedi senkinek sem, hogy ellenségeskedjen, vagy romlására kísérletezzen.

Áldjuk az anyákat teljes szívvel és tiszta szeretettel!

Nagyvárad, 2021. április 29.

Csúry István
püspök